

§ 21. 1. Jeżeli sprzedaż mienia za pośrednictwem komornika sądowego nie dojdzie do skutku, urząd morski przyznaje je na własność osobie, która je wydobyła, uratowała lub znalazła, jako pokrycie jej należności. Przyznanie następuje na wniosek lub za zgodą tej osoby. W braku takiego wniosku lub zgody mienie przechodzi na własność Państwa.

2. Osoba, której przyznano mienie, obowiązana jest pokryć koszty i wydatki urzędu morskiego związane z zabezpieczeniem mienia, poszukiwaniem jego właściciela, oszacowaniem mienia oraz koszty komornika sądowego.

3. Mienie usunięte jako przeszkoda (§ 5 ust. 4 pkt 2), którego sprzedaż za pośrednictwem komornika sądowego nie dojdzie do skutku, przechodzi na własność Państwa na poczet

należności związanych z usunięciem oraz kosztów zabezpieczenia i sprzedaży.

§ 22. Mienie ulegające szybkiemu zepsuciu lub zniszczeniu albo którego zabezpieczenie wymaga nadmiernych kosztów wydobywający, ratownik lub znalazca może sprzedać z wolnej ręki po cenie rynkowej. Przepis § 20 stosuje się odpowiednio.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: M. Rybicki

199

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 lipca 1963 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie właściwości organów finansowych w zakresie udzielania ulg w spłacie i umarzania zobowiązań podatkowych oraz w sprawie rozciągnięcia przepisów dekretu o zobowiązaniach podatkowych na należności z tytułu różnic budżetowych, wpłat z zysku oraz nadwyżek środków obrotowych.

Na podstawie art. 26 ust. 2, art. 35 ust. 4 i art. 36 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61 i z 1960 r. Nr 51, poz. 300) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 25 kwietnia 1962 r. w sprawie właściwości organów finansowych w zakresie udzielania ulg w spłacie i umarzania zobowiązań podatkowych oraz w sprawie rozciągnięcia przepisów dekretu o zobowiązaniach podatkowych na należności z tytułu różnic budżetowych, wpłat z zysku oraz nadwyżek środków obrotowych (Dz. U. Nr 27, poz. 128) wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule oraz w § 13 wyrazy „wpłat z zysku oraz nadwyżek środków obrotowych” zastępuje się wyrazami

„wpłat z zysku, nadwyżek środków obrotowych, wpłat amortyzacji oraz odprowadzeń z funduszu inwestycyjno-remontowego”;

2) w § 1 ust. 3 i w § 4 pkt 2 wyrazy „wpłat z zysku i nadwyżek środków obrotowych” zastępuje się wyrazami „wpłat z zysku, nadwyżek środków obrotowych, wpłat amortyzacji oraz odprowadzeń z funduszu inwestycyjno-remontowego”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: J. Albrecht

200

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 1 sierpnia 1963 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie gospodarowania niektórymi wyrobami użytkowymi ze złota i platyny.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz w związku z § 3 zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 14 lutego 1957 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu stałą, metalami nieżelaznymi oraz niektórymi metalami szlachetnymi (Monitor Polski Nr 15, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 9 października 1959 r. w sprawie gospodarowania niektórymi wyrobami użytkowymi ze złota i platyny (Dz. U. z 1960 r. Nr 1, poz. 3) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. 1. Skupu wyrobów użytkowych z platyny mogą dokonywać wyłącznie państwowe przedsiębior-

stwa przemysłu i handlu jubilerskiego, w granicach określonych przedmiotem działalności tych przedsiębiorstw. Wyroby te nabyte w drodze skupu podlegają odprzedaży bez ich przerobienia Mennicy Państwowej po cenach ustalonych przez Państwową Komisję Cen.

2. Przerobu powierzonych wyrobów użytkowych z platyny mogą dokonywać wyłącznie przedsiębiorstwa wymienione w ust. 1.”;

2) w § 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przerób wyrobów użytkowych ze złota oraz przyjętych do przerobu wyrobów użytkowych z platyny może być dokonywany jedynie na wyroby gotowe, zazwyczaj w kraju z tych kruszców wytwarzane, o zawartości czystego kruszcu nie przekraczającej 10 g lub na półfabrykaty używane w praktyce dentystycznej. Ograniczenie to nie dotyczy wytwarza-